

Константин Везенков

Константин Везенков (1848 – 1878) е револуционер и лекар од Македонија. Брат е на Стојан Везенков, истакнат македонски револуционер, борец за независна Македонија. Дипломирал на Медицинскиот факултет на Московскиот универзитет. Учествувал како доброволец во Руско-турската војна, како командир на коњаничка чета. Во борбите бил тешко ранет. За покажаната храброст бил унапреден во „дворски советник“. За заслугите бил одликуван со ордените „Св. Ана од III степен со мечеви“, „Св. Станислав од II степен“ и „Св. Владимир од IV степен“.

Константин Везенков е роден во 1848 година во градот Крушево, во семејство со револуционерни традиции. Тој е син на Иван (Јован) Везенков од селото Тресонче, преселен во Крушево поради арнаутските пљачки. Константин е брат на архитектот и македонски револуционер Стојан Везенков. Семејната атмосфера на патриотизам, во која израснал Константин, влијаела врз неговиот понатамошен живот.

Константин учел во егзархиското училиште во Цариград, каде наставата била организирана на модерна основа од свештеникот и писател Партениј Зографски од Дојран. Епископот Партениј го испратил Константин Везенков да студира во Русија. Во писмо од 1 декември 1859 година, Александар Рачински побарал од Алексеј Бахметев државна поддршка за Везенков.

Во 1870 година, Везенков дипломирал на Медицинскиот факултет на Московскиот универзитет. Работел како лекар во градот Вереја, во близина на Москва. Меѓутоа, за време на Руско-турската војна (1877-1878) др Везенков се пријавил како доброволец во руската армија и бил распореден како постар доктор на Третата доброволна дружина и бил член на комисијата за селекција.

Константин Везенков се борел во одредот на генералот Гурко, како командир на коњаничка чета, при што покажал изузетна храброст. Учествувал во битката кај Шипка од 9 до 11 август 1877 година, во која ги водел лесно ранетите. На 25 јануари 1878 година, тој повторно ја повел коњаницата во борба и бил ранет во близина на селото Кадарфаклии, Бургаско (денес Везенково). Во пролетта 1878 година тој бил испратен во Русија, каде што некое време се лекуваше во воената болница во Киев, а подоцна и во Одеса. Д-р Константин Везенков ги поминал последните месеци од животот во градот Феодосија на Крим, каде што починал од смртоносна рана на крајот на 1878 година.

За покажаната храброст Константин Везенков бил унапреден во „дворски советник“, а за заслугите бил одликуван со ордените „Св. Ана од III степен со мечеви“, „Св. Станислав од II степен“ и „Св. Владимир од IV степен“.

Чешкиот историчар Константин Јуричек, кој ја проучувал малку познатата историја на балканските народи, особено на Србите и Бугарите, а кој бил ангажиран во тоа време од кнежеството Бугарија да им ја напише историјата, го критикувал др Константин Везенков заради неговите „авантуристички“ пројави на македонска етничка свест. Јуричек за воодушевеноста на др Везенков од патриотизмот на Ѓорѓија Пулевски и неговите собрани песни за Филип и Александар Македонски во својот дневник ќе напише:

- „Во Марица деновиве се печати фељтонот на некој К. (без сомнение авантуристот Конст. Везенко) на македонски и други народни песни, пишува дека Министерството за образование во Софија и Дирекцијата за образование во Пловдив не обрнувале

внимание за собирање националните споменици, и покрај тоа што има толку многу инспектори... Потоа го пофали ветеранот Пулевски и репродуцираше некои од неговите патриотски стихови, многу глупави: Филип и Александар биле наши браќа славјани, нашите баби славјанки ги родиле.“